

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 25/12
v Luxemburgu 15. marca 2012

Rozsudok vo veci C-135/10
Società Consortile Fonografici (SCF)/Marco Del Corso

Zubný lekár, ktorý vo svojej ordinácii bezplatne šíri zvukové záznamy, neuskutočňuje „verejný prenos“ v zmysle práva Únie

Preto také vysielanie nezakladá právo na zaplatenie odmeny pre výrobcov zvukových záznamov

Právo Únie¹ stanovuje členským štátom povinnosť, aby vo svojich právnych poriadkoch zabezpečili právo na platbu primeranej a jedinej odmeny v prospech výrobcov zvukových záznamov, ktoré boli vydané na obchodné účely, zo strany používateľa týchto zvukových záznamov v rámci rozhlasového vysielania alebo akéhokoľvek iného verejného prenosu.

Navyše práva duševného vlastníctva sú chránené takisto medzinárodným právom, a to najmä Dohodou o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva² („dohoda TRIPS“), Zmluvou Svetovej organizácie duševného vlastníctva o umeleckých výkonoch a zvukových záznamoch³ („WPPT“) a Medzinárodným dohovorom o ochrane výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a vysielacích organizácií⁴ („Rímsky dohovor“).

Società Consortile Fonografici („SCF“) vykonáva ako subjekt poverený správou, výberom a rozdeľovaním poplatkov združených výrobcov zvukových záznamov v Taliansku a v cudzine „collecting“ činnosti.

SCF v rámci výkonu svojej činnosti povereného subjektu rokovala s Asociáciou talianskych zubných lekárov (Associazione Nazionale Dentisti Italiani) o uzatvorení kolektívnej dohody o vyčíslení príslušnej spravodlivej odmeny za akýkoľvek „verejný prenos“ zvukových záznamov vrátane verejného prenosu v miestach výkonu slobodných povolání. Po tom, čo tieto rokovania nepriniesli výsledok, SCF podala proti M. Del Corsovi žalobu na taliansky súd na účely konštatovania, že M. Del Corso vo svojej súkromnej zubnej ordinácii v Turíne šíril ako kulisu chránené zvukové záznamy a že také konanie podlieha zaplateniu spravodlivej odmeny.

Corte d'appello di Torino (Odvolací súd v Turíne, Taliansko), ktorý rozhoduje o spore, sa Súdneho dvora v podstate pýta, či sú Rímsky dohovor, dohoda TRIPS a WPPT priamo uplatniteľné v právnom poriadku Únie a či sa jednotlivci môžu na ne priamo odvolávať. Ďalej sa pýta, či je

¹ Smernica Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. ES L 346, s. 61; Mim. vyd. 17/001, s. 120). Táto smernica, ktorá nadobudla účinnosť v čase, keď nastali okolnosti sporu, bola kodifikovaná a zrušená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 376, s. 28). Táto posledná uvedená smernica nadobudla účinnosť 16. januára 2007.

² Dohoda o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva, ktorá tvorí prílohu 1 C Dohody o založení svetovej obchodnej organizácie (WTO), podpísaná v Marakeši 15. apríla 1994 a schválená rozhodnutím Rady 94/800/ES z 22. decembra 1994 týkajúcim sa uzavretia dohôd v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o záležitosti v rámci jeho kompetencie, ku ktorým sa dospelo na Uruguajskom kole multilaterálnych rokovaní (1986 – 1994) (Ú. v. ES L 336, s. 1; Mim. vyd. 11/021, s. 80).

³ Svetová organizácia duševného vlastníctva (WIPO) 20. decembra 1996 prijala Zmluvu WIPO o umeleckých výkonoch a zvukových záznamoch, ako aj Zmluvu WIPO o autorských právach. Tieto dve zmluvy boli schválené v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2000/278/ES zo 16. marca 2000 (Ú. v. ES L 89, s. 6; Mim. vyd. 11/033, s. 208).

⁴ Medzinárodný dohovor o ochrane výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a vysielacích organizácií, podpísaný v Ríme 26. októbra 1961. Európska únie nie je na rozdiel od všetkých členských štátov s výnimkou Maltskej republiky zmluvnou stranou tohto dohovoru.

pojmem „verejný prenos“, ktorý sa nachádza v týchto medzinárodných dohodách, zhodný s pojmom nachádzajúcim sa v práve Únie a či sa vzťahuje na bezplatné vysielanie zvukových záznamov v zubnej ordinácii.

Vo svojom rozsudku z dnešného dňa Súdny dvor najskôr uvádza, že dohoda TRIPS a WPPT boli podpísané a schválené Úniou, a preto sú neoddeliteľnou súčasťou právneho poriadku Únie. Pokiaľ ide o Rímsky dohovor, napriek tomu, že nie je súčasťou právneho poriadku Únie, vyvoláva v ňom nepriame účinky, keďže Únia má povinnosť nebrániť členským štátom v plnení povinností vyplývajúcich z tohto dohovoru.

Súdny dvor však konštatuje, že jednotlivci sa nemôžu priamo dovolávať ani tohto dohovoru, ani dohody TRIPS a ani WPPT.

Okrem toho Súdny dvor uvádza, že pojem „verejný prenos“ upravený právom Únie sa má vykladať vo svetle rovnocenných pojmov obsiahnutých v uvedených medzinárodných dohovoroch a tak, aby zostal zlučiteľný s týmito dohovormi.

Súdny dvor odpovedá následne na otázku, či sa pojem „verejný prenos“ vzťahuje na bezplatné vysielanie zvukových záznamov v súkromnej zubnej ordinácii. V tejto súvislosti Súdny dvor spresňuje, že je potrebné posúdiť situáciu každého používateľa, ako aj situáciu všetkých osôb, ktorým bol sprístupnený chránený zvukový záznam. V tejto súvislosti treba zohľadniť viacero dodatočných kritérií, ktoré nie sú samostatné a sú navzájom závislé.

V súlade s judikatúrou Súdneho dvora patrí medzi tieto kritériá v prvom rade nezastupiteľná úloha **používateľa**. Tento používateľ totiž uskutočňuje prenos, ak s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim zákazníkom prístup k rádiovému vysielaniu obsahujúceho chránené dielo. Súdny dvor v druhom rade spresnil niektoré prvky, ktoré sú vlastné **pojmu verejný**. Pojem „verejný“ sa totiž musí týkať **neurčitého počtu** potenciálnych adresátov a musí zahŕňať **celkom významný počet osôb**. Súdny dvor v treťom rade rozhodol, že **odplatná povaha „verejného prenosu“** predstavuje takisto relevantné kritérium. Naznačuje sa tak, že verejnosť, ktorej je určený prenos, predstavuje jednak cieľovú skupinu používateľa a jednak je určitým spôsobom prijímateľom prenosu, a nie je „zачytená“ náhodou.

Vzhľadom na tieto kritériá Súdny dvor rozhodol, že zubný lekár, ktorý vo svojej súkromnej ordinácii bezplatne šíri zvukové záznamy pre svojich klientov, ktorí ich počúvajú nezávisle od svojej vôle, neuskutočňuje „verejný prenos“ v zmysle práva Únie.

Aj keby taký zubný lekár úmyselne sprostredkoval zvukové záznamy, jeho klienti obvykle tvoria skupinu osôb, ktorej zloženie je vo veľkej miere stále, a predstavujú tak skupinu **možných adresátov** a nie osoby vo všeobecnosti. V súvislosti s významom počtu osôb, ktorým zubný lekár sprístupnil zvukový záznam na počúvanie, Súdny dvor konštatuje, že pokiaľ ide o klientov zubného lekára, má táto **pluralita osôb malý, ba dokonca žiadny význam**, keďže okruh osôb nachádzajúcich sa súčasne v jeho ordinácii je vo všeobecnosti veľmi obmedzený. Okrem toho hoci klienti prichádzajú a odchádzajú postupne, nič to nemení na tom, že títo klienti, ktorí sa striedajú, nie sú vo všeobecnosti adresátmi tých istých zvukových záznamov, a to najmä tých, ktoré sú šírené prostredníctvom rozhlasového vysielania. Napokon také vysielanie **nemá odplatnú povahu**. Klienti zubného lekára totiž navštevujú jeho ordináciu s jediným cieľom, a to aby im bola poskytnutá starostlivosť, pričom šírenie zvukových záznamov vôbec nesúvisí s poskytovaním zubnej starostlivosti. Klienti len náhodou a nezávisle na svojej vôli majú prístup k určitým zvukovým záznamom, a to v závislosti na čase ich príchodu do ordinácie a dĺžke čakacej lehoty, ako aj povahe starostlivosti, ktorá im je poskytovaná. Za týchto podmienok nie je možné domnievať sa, že by obvyklá klientela zubného lekára bola prijímateľom daného vysielania.

Preto také vysielanie nezakladá právo na zaplatenie odmeny pre výrobcov zvukových záznamov.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec

v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

Úplné znenie rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Fotografie z vyhlásenia rozsudku sú k dispozícii na „Europe by Satellite“ ☎ (+32) 2 2964106